

bindingsperiode på 5 måneder, hvis alle ydelser efter aftalen skal være leveret senest et år efter aftalens indgåelse, og hvis det følger af aftalen, at den samlede betaling skal ske senest 14 dage efter aftalens indgåelse.

Det er en forudsætning for at være omfattet af den foreslåede undtagelsesregel, at der ikke i medfør af den indgåede aftale uden forbrugers udtrykkelige godkendelse heraf kan løbe yderligere omkostninger på forbrugeren. Der må således f.eks. ikke være tale om en aftale, som løber, indtil forbrugeren opsiges den.

Den foreslåede undtagelse vil formentlig bl.a. betyde, at f.eks. årskort til forlystelsesparker og lignende som klar hovedregel ikke vil være omfattet af reglen om længste bindingsperiode og opsigelsesvarsel.

Det foreslås endvidere, at bestemmelserne om bindingsperiode og opsigelsesvarsel i forbrugeraftaleloven skal vige for allerede eksisterende eller fremtidig civilretlig særregulering. På visse områder, f.eks. på særligt innovationsprægede områder, hvor der er ønske om at fremme indførelsen af ny teknologi, vil der fortsat kunne være behov for længere bindingsperioder.

På baggrund af høringsvarene indeholder forslaget endvidere i § 25, stk. 4, en snæver undtagelse fra hovedreglen om en længste bindingsperiode på 6-7 måneder for så vidt angår visse særlige aftaler af betydelig økonomisk værdi. For disse aftaler foreslås det, at længste bindingsperiode bliver 12-13 måneder.

Den foreslåede undtagelsesbestemmelse angår aftaler til en årlig pris for forbrugeren på mere end 20.000 kr., som er forbundet med så betydelige nødvendige startomkostninger – enten i form af etableringsforanstaltninger eller i form af værditab for den erhvervsdrivende – at disse startomkostninger udgør mere end den i forhold til aftalen gennemsnitlige pris for 6 måneders løbende levering.

Der er efter Justitsministeriets opfattelse tale om aftaler, hvor den foreslåede hovedregel ville kunne medføre, at de pågældende aftaler ikke længere kan gøres tilstrækkeligt attraktive for parterne. Som eksempel kan nævnes forbrugers leasing af nye biler. Det må således antages, at den værdiforringelse af en fabriksny bil, der sker i forbindelse med ibrugtagning, normalt er så betydelig, at den erhvervsdrivende ikke kan forventes at ville bære risikoen for, at forbrugeren opsiges aftalen allerede efter 6 måneder. For at imødegå denne risiko ville det formentlig være nødvendigt for den erhvervsdrivende at kræve en så høj engangsbetaling ved leasingforholdets påbegyndelse eller en så høj månedlig ydelse i de første måneder, at disse

leasingaftaler måtte forventes at blive uattraktive for forbrugeren.

4.3. Tilbagebetaling

Forbrugere, som har betalt for en periode, der ligger efter tidspunktet for aftalens ophør ifølge forbrugers opsigelse, vil i medfør af forbrugeraftalelovens § 26 (som ikke ændres, men blot suppleres, jf. nedenfor) have krav på umiddelbart at få tilbagebetalt det for meget erlagte.

Det foreslås (som nyt stk. 2) at tilføje en udtrykkelig regel om, at der ved beregningen af det beløb, som forbrugeren har krav på at få tilbage, vil kunne tages højde for sæsonmæssige udsving i værdien af varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af aftalen.

Efter forslaget vil der således ved opgørelsen af, hvor stort et beløb forbrugeren har krav på at få tilbage, være adgang til at korrigere for sæsonmæssige værdiudsving hen over aftaleperioden. F.eks. vil et årskort til en forlystelsespark eller lignende, som kun har åbent i sommerhalvåret, ikke repræsentere nogen værdi fra oktober og indtil april. Men også andre typer af ydelser vil kunne have varierende værdi over året. Reglen vil således (på grundlag af statistiske oplysninger om væsentlige udsving i forekomsten af færdselsuheld henholdsvis sommer og vinter) kunne have betydning for f.eks. aftaler om retningsstjenesters ydelse af vejhjælp til havarede bilister mv.

5. Lovforslagets økonomiske og administrative konsekvenser mv.

Lovforslaget skønnes ikke at have økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige.

Lovforslaget vil have visse strukturelle erhvervsøkonomiske konsekvenser, idet virksomheder som udgangspunkt ikke længere vil kunne fastholde forbrugere i mere end 6 måneder ved aftaler om løbende levering af varer eller tjenesteydelser, og forslaget vil medføre, at forbrugere efter udløbet af en eventuel bindingsperiode vil kunne opsiges sådanne aftaler med 1 måneders varsel.

Forslaget har været sendt til Erhvervs- og Selskabsstyrelsens Center for Kvalitet i ErhvervsRegulering (CKR) med henblik på en vurdering af, om forslaget skal forelægges Økonomi- og Erhvervsministeriets virksomhedspanel. CKR vurderer, at forslaget ikke indeholder administrative konsekvenser ud over de ganske små omstillingsbyrder, der følger af de ændringer, som virksomhederne må foretage i deres standardkontrakter.

Lovforslaget skønnes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for kommuner og re-